

# SUURI KURPITSA

Suuri kurpitsa senkun porskuttaa. Tusinannassa numerossaan lehti lähtee sotaan. Ihan totta, niin ainakin nimiöslivun alaotsikossa sanotaan.

76 sivusta suurin osa onkin sodassa, osa taas sitten ei. Heti kolmossivulla **Mänttari** ja **Sinisalo** kylläkin lähtevät siviilipalvelukseen, mutta onneksi vain sivun verran. Mänttari on kääntänyt *Taikaikkuna*-sarjastaan tutun horisontaalisen sivun vertikaaliseksi. Ei hassumpaa, ei hassumpaa. Tämä sarjamuoto tosin vaatii aina onnistuneen käsikirjoituksen, sen on oltava koko kuuden ruudun pituudelta juuri oikean mittainen. Tässä sarjassa osaset loksahtavat kyllä kohdalleen. Niin se on, vaikka ihmeltellen miten.

**Pasi Helkura** vie *Patu Rankan* toiseen maailmansotaan. Tarina on hulppea, siinä on juuri oikeanlaista irroittelua, hie-man ihmesadun aineksia kuten oikeassa sotasarjassa tuleekin olla. Ja tietenkäin ratkaisukin on oikeamielinen: mannerheimiläis-tannerilainen lahtari-kopla nitistetään?

## Rytöhönkä! Rytöhönkä?

Vaikeampi arvioitava taas on **Tapani Rytöhongan** *Yellow Snake Moan*. Sarja näkyy dateeratun sekä alussa että lopussa vuodelle 1984, missä lienee luurrannut pari vuotta. Rytöhongalla on hypypysissään jotain jopa tieteellisen ilmalusun puutteessa on sanottava tyyliksi. Vähän niinkuin kirjallisuudessaakin, toiset kirjailijat tekevät kirjoja, toisilla taas on tuotanto. Rytöhongalla on kaikki mahdollisuudet päästä siihen sarjakuvantekijöiden luokkaan jolla on omaleimainen ja selkeä tuotanto.

Piirroksat ovat kauniita, tarinassa on haikeutta kuten tulee ollakin. Mutta mikä sitten on syynä etten kykene kiljumaan riemusta? Onko se kerronnan paikokittainen osoittelisuus, kaiken tekeminen lukijalle liian selväksi? Ei piirtäjä saisi tehdä tarinaa liian valmiiksi, ainakaan sellaista jossa tunnelmalla on ratkaiseva osa. Sarjan ytimen on muodostuttava lukijan päässä, ei lehden sivuilla.

Ehkä myös kuvakerronnassa ja tekstissä on jotain ristiriitaa? Teksti ei pysy samalla tunnelman tasolla kuin piirroksat, niiden sanoma eriytyy jossain määrin. Kuvissa on tavoitettu se lievästi dekadentti haikeus jota sarjassa lienee yritetty, mutta teksti jää vain dekadentiksi, eikä suoraan sanoen aina nouse edes siksi.

Rytöhongalle tulee nyt huomauteltua liikaa, joku voi luulla. Ei toki, mies on piirtäjä parhaasta päästä. Juuri siksi ehkä meikämanne odottaakin häneltä täydellisyyttä. Ja siihenhän ei kukaan pysty, luoja kiitos.

**J. Linnankivi** on helposti tunnistettavissa omakseen, miehen tyyli on omaperäinen ja toimii useimmissa sarjoissa jotka olen häneltä nähnyt. Tässäkin *Happamassa* safeessa on jotain, on siinä.

## Otsikon kanssa vai ilman?

**Jussi Karjalainen** on tehnyt aukeaman pituisen, itse asiassa melko moniaineksisen jutun. Piirroksissa on osin ytyä, osin taas ei. Tarinan simppeleis korostaa painon asettamista nimenomaan piirrostyöhön. Yksi hyvä keino testata sarjakuvien tajuamista on lukea ne tietämättä sarjan nimeä. Jussin tämä sarja on esimerkki vaikeatajuisuudesta, tarinan ydintä on erittäin vaikea tajuta ellei lue sarjan nimeä ensiksi. Ei se ihan niinkään saisi olla.

**Kivi Larmolan** *Takaisin kaukaa* on hie-man liiankin entusiastinen kokeilu airrushilla tai vastaavalla. Kivin ominta alaa ovat mielestäni herkät ja paljon kertovat viivat, minusta hän ei pysty parhaimpaansa näin jyrkkien kontrastien parissa. Ainakaan toistaiseksi, aika näyttää miten myöhemmin.

**Nalle Virolaisen** sarjoista olen joskus pitänyt, Suureen kurpitsaan eksyneen luettuani ihmettellen kylläkin miksi. **Sir Jycen** *Nuclear Wild Boys* ei myöskään pysty nousemaan klišheisen kehkeyksensä pahimmista stereotyyppioista.

Mainio juttu on **Markku Hernetkosken** piirtämän sarjan käsikirjoituksen vaiheiden selvittäminen. Sarjakin on aivan kelpo. Muutoinkin lehden tekstiosuudet ovat sekä virkistäviä että tarpeellisia. Ei tässä maassa todellakaan liikaa sarjakuvakritiikkiä ja -keskustelua harrasteta.

## Pulmia, pulmia

**Kyky Ahosen** pari sarjaa lehden lopussa ovat myös pulmallisia. Toisaalta Kyky hallitsee jollain lailla niissäkin käyttämänsä arkirealistisen tyylin, toisaalta taas niihin jää selvästi havaittava jäykkyys ja hengettömyys. Ja tämä hengettömyys on eri asia kuin sarjakuvan tunnelma. Tunnelmaa on korostettu esim. ihmisten puuttumisella *Onnellisessa lopussa*, melko hyvinkin. Sinänsä hauska yksityiskohta on Onnellisen lopun viimeinen kuva. Siinä Ahonen hyödyntää valokuvaa joka on julkaistu *Infossakin* (numero 46) ja jota myös **Jussi Karjalainen** hyödynsi omassa *Iita-Sanomien* stripissään tässä joku aika sitten. Kuvassa lienee jotain aivan erityisesti kuopiolaispiirtäjiin vetoavaa. Valitettavasti (he-he) on ole selväinen, joten vastausta minulla ei ole.

Heikki Jokinen